

„Въпросътъ за Босна и Херцеговина още не е повдигнатъ въ конгреса, но прѣдставителитѣ сж размѣнили мѣннията си вѣнъ отъ засѣданията. Рускитѣ делегати признаватъ, че, прѣди войната, за да спечелятъ неутралитета на Австро-Унгария, Русия прѣдложила на тази държава Босна и Херцеговина, но Англия не се съгласила щото безъ да пролѣе ни капка кръвъ, да си присвои двѣтѣ провинции. Сега, обаче, рускитѣ делегати ми заявиха, че Австрия иска да използува това обѣщание и графъ Андраши заявилъ, че Англия е съгласна“.

Ристичъ отишълъ по-надалече: той запиталъ единъ отъ английскитѣ делегати, дали е вѣрно твърдението на Андраши. Отговорено му било, че Англия не е давала никакво съгласие по тоя въпросъ; „Англичанитѣ обвиняватъ даже Австрия въ нелоялность и измама“.

Могълъ ли е Сализбури да ладе другъ отговоръ на Ристича? Фактътъ, че нѣколко дена по-късно самиятъ Сализбури прѣдложилъ въ конгреса Босна и Херцеговина да се дадатъ за *врѣменно* управление на Австро-Унгария показва, колко сж били неискрени англичанитѣ по отношение на Сърбия, или пъкъ, човѣкъ може да извади друго заключение: австрийскитѣ делегати сж успѣли да убѣдятъ Биконсфилда и Сализбури, като сж обѣщали да поддържатъ Англия въ политиката ѝ противъ Русия.

VIII.

Границитѣ на България. — Споръ въ конгреса. — Единъ разговоръ между Шуваловъ и Ристичъ. — Баронъ Хиршъ въ Берлинъ. — Миланъ не иска съдѣйствието на руския царъ.

Два дена слѣдъ врѣчването на този мемоаръ, Ристичъ се научилъ, че графъ Шуваловъ ималъ намѣрение да прѣдложи въ конгреса слѣдующата гранична линия на изтокъ: Враня, Зне-поле, Царибродъ, Пандирало. Тѣй щото, Трънъ, Пиротъ, Стара планина и Св. Никола оставатъ на България. Сръбскитѣ делегатъ оспорвалъ това прѣдложение прѣдъ баронъ Жомини, обаче послѣдниятъ му заавилъ, че въпроса не е окончателно рѣшенъ, тѣй